

Pavel Marhold (KPO): reportáž z Posledního šlápnutí 2006

K závěru sezóny patří tradičně i poslední vyjížďky organizované různými kluby. Někdy jde o pohodový výlet, jindy o seriózní závodění, jako tomu bylo při Posledním Šlápnutí Vinohradských šlapek. Více v této reportáži.

Tak jsem si přečetl ten výťah z těch blábolů co jsme posílali po těch TT. Docela jsem se nasmál. I když těď možná utrpí moje pověst. Protože to kolo do pole jsem hodil já. No měl jsem nerva. Ale zpětné čtení je docela vtípné. Škoda jen že jsi neviděl Honzu Krpatu, jak stojí totálně promočenej a špinavej před domem kde bydlí, a říká to " Pánové tak dneska to stálo pěkně za hovno"

Včera jsme se s Honzou zúčastnili posledního šlápnutí Šlapek. To byl tedy závod snů. Oproti UAC opravdu sranda. Navíc si to hoši dávali jako totální bratrovražednej boj. Já jsem porušil vítěznou taktiku z Pekla a tak to dopadlo dost naprd.

Bylo to nějak asi takhle:

start- rozjezd ala Fantozzi. Originál. Lehkou třicítkou až do Vysokého Újezda. No a to jsem nevydržel. Dal jsem tam první kosmickou a urval balík. Pak to celý ožilo a z kopce se to koulelo slušně přes šedesát. Z Uhonic se jela totální kaše a tak došlo na první odpadlíky. To jsme si ještě z Honzou hlídali čelo jak Ostříži.

2 kolo- Už se slušně závodilo a jak se to za Kuchařem lehce zvedá, tak se začalo zrychlovat. Začali se dávat nástupy. První dva jsem chytil. Pak přišla klasika a v nejnevhodnějším místě tak dvěšty m před vrcholem přišel třetí nástup. Zrovna jsem odjížděl ze špice a totálně odpadl. Ten samej případ jako na Brdským dvoukole. To sem myslel, že to prostě vzdám. Totálně mě opustila motivace. Naštěstí jsem se z toho tak po pěti min. dostal a znova zabral. Kdybych věděl, co mě čeká, tak bych to asi nedělal.

3 kolo- Čistá dřina, jedeš sám vůkol temný les a neštěkne po tobě ani pes. Jen jsem se snažil jet ty kopečky rovnoměrně skoro až na hranici křečí. Kdybych zjistil, kdo fotil v cíli, tak by mě zajímaly ty fotky. Takový škleby co jsem musel házet? Plán boje ale zatím držel a zvolnil jsem oproti minulému kolu asi jen o dva km průměr.

4 kolo- Přiblížila se hodina pravdy a to přesněji rovných 45 min. jízdy. Slabší odpadaj, morálka klesá a já si vážně začal říkat že se ženu jak eskymáckej pes za medvědem. Po sjezdu, kde jsem zase lehce atakoval šedesátku, se na obzůrku objevila první oranžová postavička. Podle hesla když nemůžeš přidej jsem mohutně zrychlil (dal si tam o zub těžší převod a čekal na sérii tří stojek co mě čekala před Kuchařem). Lehké zataktizování se vyplatilo a po Křížovatce kde jsem do ní bezbolestně vletěl čtyřicítkou (podle hesla když jde o čas na zdraví se nehledí) a málem sestřelil jednu domorodku se postavička přiblížila na sto metrů. Časovkářsky jsem to okouřil a začal brát jednu stojku za druhou. Kolega přede mnou už toho měl dost. Došel mu morál a dal si tam placku. Chyba. Urval jsem ho tak že se v cíli divil jak jsem to udělal. Neudělal, musel. Nutno dodat že ani on nevypadal jako na startu. Moje srdce zaplesalo. Po třiceti km se začal naplňovat můj druhý záložní taktický plán, že balík nevydrží a roztrhá se. A ne všichni jsou kovaní časovkáři. Sice tesně před Kuchařem se mě jeden borec do háku pověsil, ale moje nekompromisní strojové tempo ho asi udolalo a odpadl. Kopec nahoru či spíše zvlněný terén už sakra bolel. Chtě nechtě jsem musel trochu ubrat plyn, abych do posledního kola vydržel. Nahore jsem už ale skučel jak Seleška při US open.

5 kolo. Kolo pravdy. Čtyřicet km v za mnou a já očekával kdy přijde zážeh přídavných turbín. Zelený čaj opět nezklamal. Namíchal jsem si opravdu čisté palivo. Začal jsem zrychlovat. Na obzoru se objevila další postavička, ale z kopce se mi nechtělo to tak honit. Takže jsem to valil jen slabou padesátkou. Při přiblížení k místu pravdy, za zatáčkou smrti jsem si jen říkal moji oblíbenou větu- ne tak rychle srdce moje. Adrenalin mi hnal budík do vyšších otáček a i bez tepáku jsem tam měl nekompromisních 200 tp. možná i o kuličku víc. Přišla chvíle kdy jsem nebojoval jen já a docvakl jsem si konečně první grupeto. Ani jsem se za nima neohlídl. Nemělo to cenu zpomalovat. Buď nadoraz anebo ne. Pak přišlo vytoužené zahlédnutí modrého dresu a já věděl že minimálně ostuda z toho nebude. Trochu jsem to přepálil a nastoupil si moc brzo. To už mě nohy bolely jak při bojích v TT Bojov - vrchol nad Řevnicemi. No zkrátka morál. Ale hlavně se pekelně rychle blížil cíl. Znova sem si nastoupil ale už to nestačilo. Podnikl jsem zoufalý výpad vpřed a těsně před cílem urval ještě jednu skupinku. Bohužel už jsem Honzika nesjel. Sice jsem už viděl z dálky že je dost okoralý, ale ten klučina kterému visel v háku jel dost rovnoměrně. Bejt to o třista m dál tak bych možná? A pak to skončilo.

Nakonec jsem v cíli čuměl jak puk že ten čas nebyl tak nejhorší. Asi něco přes čtyři min na vítěze. A to jsem prosím jel první kolo špic a pak 30 km časovku. TT a časovky mě dobře připravily. Bejt to kolečko víc možná bych se dotáhl víc dopředu. Ale kdo ví. I tak bomba a zatím největší úspěch kariéry. (první sezona je první sezona).

Takže hochům ze šlapek dík byla to sranda a příjemný sportovní zážitek.

Výsledky a další info k akci na: www.vinohradskeslapky.com